

WYROK TRYBUNAŁU**z dnia 5 maja 2021 r.****w sprawie E-8/20****Postępowanie karne przeciwko N**

(Swobodne korzystanie z usług – Swoboda przepływu pracowników – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Wypłata świadczeń socjalnych w innym państwie EFTA – Świadczenie z tytułu choroby – Pobyt – Ograniczenie podstawowej swobody – Uzasadnienie)

(2021/C 324/12)

W sprawie E-8/20, postępowanie karne przeciwko N – WNIOSEK skierowany do Trybunału na podstawie art. 34 Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości przez Sąd Najwyższy Norwegii (*Norges Høyesterett*), dotyczący wykładni Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zwłaszcza jego art. 28 i 36, rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, Trybunał w składzie: Páll Hreinsson, prezes (sędzia sprawozdawca) oraz sędziowie Per Christiansen i Bernd Hammermann wydał w dniu 5 maja 2021 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

1. Na pytanie pierwsze i dwunaste należy odpowiedzieć, że świadczenie takie jak zasiłek chorobowy, będący przedmiotem postępowania głównego, stanowi świadczenie z tytułu choroby w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.
2. Na pytanie drugie, trzecie i czwarte należy odpowiedzieć, że sytuacja taka jak ta będąca przedmiotem postępowania głównego nie wchodzi w zakres stosowania art. 19 ani art. 22 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71. Ustalenie to nie skutkuje jednak usunięciem przepisów krajowych takich jak te będące przedmiotem głównego postępowania z zakresu stosowania postanowień części głównej Porozumienia EOG lub innego aktu prawnego uwzględnionego w Porozumieniu EOG.
3. Na pytanie piąte, szóste, siódme i ósme należy odpowiedzieć, że art. 36 EOG należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu państwa EOG takiemu jak to będące przedmiotem głównego postępowania, zgodnie z którym prawo osób ubezpieczonych do wypłaty świadczenia pieniężnego z tytułu choroby, w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71, w przypadku pobytu w innym państwie EOG podlega
  - wymogowi, według którego odbiorca świadczenia z tytułu choroby może pozostawać za granicą tylko przez konkretny okres, który nie może zazwyczaj przekroczyć czterech tygodni w roku, oraz
  - systemowi uprzednich zezwoleń, w ramach którego możliwe jest odmówienie wydania takiego zezwolenia, chyba że można wykazać, że pobyt w innym państwie EOG nie uniemożliwia wykonywania określonych obowiązków wynikających z prowadzenia działalności ani nie utrudnia działań następczych i kontroli ze strony instytucji właściwej.
4. W świetle odpowiedzi udzielonej na pytanie piąte, szóste, siódme i ósme nie ma potrzeby udzielenia odpowiedzi na pytanie dziewiąte, dziesiąte i jedenaste.
5. Na pytanie trzynaste należy odpowiedzieć, że termin „przebywający” zawarty w art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 należy interpretować jako obejmujący krótkoterminowe pobyty w innym państwie EOG, które nie stanowią „zamieszkania” w rozumieniu art. 1 lit. j) tego rozporządzenia, takie jak w sytuacjach będących przedmiotem postępowania głównego.
6. Na pytanie czternaste należy odpowiedzieć, że art. 21 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 należy interpretować jako obejmujący sytuacje, w których podczas pobytu w państwie EOG innym niż właściwe państwo EOG dokonywana jest diagnoza medyczna, oraz sytuacje, w których, tak jak w sytuacji będącej przedmiotem postępowania głównego, instytucja właściwa uznaje diagnozę przed opuszczeniem państwa przez osobę zainteresowaną.

7. Na pytanie piętnaste należy odpowiedzieć, że art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu warunków takich jak:
- (i) to, że poza Norwegią świadczenie może być udzielane tylko przez okres nie dłuższy niż cztery tygodnie w ciągu roku,
  - (ii) to, że należy wykazać, że pobyt za granicą nie uniemożliwia wykonywania obowiązków wynikających z prowadzenia działalności ani nie utrudnia działań następczych i kontroli ze strony instytucji właściwej ani
  - (iii) to, że osoba zainteresowana musi otrzymać zezwolenie i wypełnić obowiązek powiadomienia przy użyciu specjalnego formularza.

W związku z tym nie ma potrzeby dokonywania dalszej oceny powyższych warunków w świetle innych postanowień prawa EOG.

8. Mając na uwadze odpowiedź udzieloną na pytanie piętnaste, jak również na pytanie piąte, szóste, siódme i ósme, nie ma potrzeby udzielenia odpowiedzi na pytanie szesnaste.
-